

Drömprinsen

av

Andreas Ingo

Han kom till i en kaskad av regnbågens alla färger, i hettan av rinnande metall och genom bindandet av organiska molekyler. Med micrometerprecision fogades och smältes elementen samman, steg för steg, i en process så komplicerad att ingen förstod hur det egentligen gick till. Drömprinsen, vår skapelses krona, vår passion och stolthet, skulle snart se dagens ljus och vi väntade honom med andlös spänning.

Så kom ögonblicket när vi alla var samlade och livets ande för första gången skulle strömma in i hans kropp. Bara de närmaste var närvarande i denna närmast religiösa ceremoni. Han var, som vi alla kände till, resultatet av många års ihärdigt arbete. Till dessa insatser bör räknas Lithe's innovativa ingenjörskonst, hon var ärkeingenjör vad gällde kroppen och motoriken, som var estetisk men också funktionell, ett bio-tekniskt underverk. Vi får heller inte glömma Zendrox's insatser vad gäller prinsens elektronhjärna, på samma gång både mystisk och komplex, med många egenheter, vilket var vad som skulle bli prinsens själ. Han var i många bemärkelser en förlängning av oss själva, vår talang och drömmar. Ändå fanns det ett mystiskt element i våra formler och beräkningar, ett osäkerhetsmoment: Han var ordning och kaos, materia och ande.

Prinsen stod upp, fixerad av de pneumatiska metallarmarna, som glänste i morgonljuset. Vi bildade en halvciikel runt honom för att hälsa honom såsom anstod en tillkommande kung. Anden gav sig så till känna och energin rusade in i hans kropp. Vi stirrade andlöst på prinsen och inväntade hans första livstecken. Då öppnade han sina ögon. Så fort han förstod att han var vid liv greps han av panik, musklerna spändes och han gav ifrån sig ett kraftigt skrik som ekade i hela fabriken. Vi föll sedan ner på knä för att tacka Den Store Anden. Prinsen rök häftigt fram och tillbaka men det tog inte lång stund förrän han lugnade ner sig. Han stod stilla en stund och andades. Zendrox gick sedan fram till prinsen precis som ceremonin hade utförts så långt vi kunde minnas. "Vad heter du?", frågade han. Prinsen tittade in i hans ögon men blicken var så genomträngande att Zendrox var tvungen att titta ner. "Vad är ditt namn?", frågade han igen. "Jag vet inte.", sa prinsen lågmält. "Du är vår prins och kommande herre, kommer du inte ihåg vad du heter?" Prinsen stod tyst, utan att svara och verkade bekymrad. "Inte för tillfället." Hela massan började då lovprisa prinsen, till tårar rörda av den känsloladdade situationen. Lithe gick fram över fabriksgolvet till kontrollstationen vid sidan av honom. Hon tröck in den givna tangentkombinationen och metallarmarna, som höll tag i den nyfödde, gav efter. Prinsen lösgjordes och förblev stående mitt på golvet. Han strålade av liv och elegans. Denna hybrid av metall och levande materia, artificiell intelligens och andlig mystik. Han tog sitt första steg, lekfullt men nobelt, och log sedan ett varmt leende och sade: "Jag ska försöka erinra mig mitt namn." Sedan föll han ned på knä framför sina skapare.

Dagen därefter tog Lithe med prinsen ut på hennes balkong och visade honom hans kommande rike. Prinsen drog närmast efter andan då han såg de hissande djupen, avstånden, den enorma skalan av allt i hans nya värld. Under honom och vidare ända till horisontens rand fanns större och mindre byar, även städer, byggda såväl i dalar som på bergstoppar, otillgängliga på andra sätt än via luften. Han reagerade särskilt på de luftburna farkosterna, vissa av dem stillastående, såsom permanenta fästningar, luftslott i skyn. Visionen var närmast bländande då landskapet dominerades av en ljus bergart som reflekterade solarnas strålar. Där bebyggelsen krönte riket hade fantasin inga gränser. Det fanns byar som i mosaikmönster byggde upp konstverk som dominerades av rött, grönt och blått. Vissa föreställde mytologiska väsen. Prinsen fick veta att det var fråga om symbolik som rätt förstådd kunde berätta viktiga saker om den riktiga världen. Det fanns, talade Lithe om för prinsen,

byggnadsverk tillägnade Den Store Anden som genomsyrade allt, och som också han var ett uttryck för.

Lithe fortsatte att berätta för prinsen om hans roll, och sade att Den Store Anden skulle ge honom kraften och visheten att råda över folket och riket. Folket skulle i sin tur ge honom äran, medlen och makten. Då undrade prinsen varför folket inte kunde rå över sig själva. ”Det har alltid fungerat så här”, svarade Lithe och tillade: ”Se nu ditt rike, se all denna härlighet som snart kommer att bli din!” Prinsen, som inte var speciellt glad över detta, nickade men när han mötte Lithe’s blick var det som att också hon, liksom Zendrox, ville vända sig bort.

Dagen därpå tillbringade prinsen dagen tillsammans med Zendrox. Zendrox ville visa prinsen palatset men påpekade att kungen inte var närvarande. Det stora palatset liknade närmast en kyrka, utsmyckad med religiösa motiv. Det fanns skulpturer av änglalika väsen såväl som monstruösa skapelser. Ångor steg upp från ett avancerat vattensystem med fontäner, vattenreservoarer och porlande bäckar, allt skapat ändamålsenligt men med ett öga för estetik. Zendrox, som såg att prinsen var mycket fascinerad av detta, bad honom dricka en klunk av vattnet, då det sades ge lycka och besitta helande kraft. ”Var är kungen?”, undrade då prinsen. ”Hans majestät utkämpar”, påpekade Zendrox, ”ett krig mot terroriserande rebeller.” Prinsen, som verkade ta illa vid sig av detta sade att han inte längre hade lust att dricka av vattnet. ”Varför utkämpar kungen krig mot folket om han har Den Store Anden på sin sida?”, undrade han. Zendrox berättade att precis som vissa av skulpturerna antydde, fanns det mörka krafter som hotade att förgöra riket. Prinsen, som inte tycktes finna detta svar tillfredsställande, sade inget mer.

Zendrox visade sedan prinsen till dennes rum i en av palatsets många flyglar. Rummet var inte kubiskt format utan var full av oregelbundenheter, med ingröpningsar i väggarna, inte slumpmässigt utan beräknat, och i dessa fanns levande ljus och allehanda föremål. I mitten av rummet stod en stor säng, med ett märkligt utsirat överkast. Prinsen blev lite bättre på humör då han såg att i rummet gömdes ovärderliga skatter från galaxens alla hörn, föremål som väckte hans förundran. ”Detta rum återspeglar din kropp och själ.”, sa Zendrox. ”Precis som du är detta produkter av världens konstnärer och lärda.” Prinsen var hänförd och kände, som Zendrox påpekade, att det fanns något av honom själv i allt detta. Han betraktade en två meter hög spiralformad skulptur i marinblått som stod i ett hörn av rummet. Den snurrade sakta och framkallade en närmast hypnotisk sinnesstämning i prinsens hjärna. ”Detta betecknar din utveckling”, sa Zendrox, ”Du genomgår cykliska förlopp, men varje nytt förlopp är annorlunda än det förra, då du förändras allt eftersom.” Bredvid denna stod en mindre klotformad figur i rosa och violett på ett glänsande metallrör. Det såg ut som en planet vars yta var ett upprört hav, och vågorna fortplantade sig över ytan. ”Det du ser betecknar din natur av ordning och kaos. Du förblir ett upprört hav emedan själva vågorna alltid är nya.” Prinsen satte sig ner på sängen och gungade upp och ned, med något som verkade vara en närmast barnslig glädje. Sedan lugnade han sig och ett allvar fortplantade sig i hans ansikte. ”Imorgon vill jag besöka riket och se folket.”, sa prinsen. ”Redan?”, sa Zendrox förebrående. Prinsen nickade instämmande. Zendrox, som inte visste om prinsen var redo för detta, funderade ett slag. ”Vi ska se vad vi kan göra.”

Processionen var stor och pampig och gick genom en by högt uppe på en bergstopp. De turbulenta molnen, som faktiskt var lägre belägna än bergstoppen där byn fanns, och därför dolde landsskapet därunder, belystes av solarna, och rörde sig sakta längs med bergets sidor. Prinsen kunde inte undvika att bli tagen av detta skådespel men det var något som inte stämde. Folket hade övergivit sina

sysselsättningar och lämnat husen för att hälsa sin kommande kung. Prinsen, som inte fann tillfredsställelse i detta faktum, undrade om allt detta verkligen var nödvändigt. Folket kastade blommor framför prinsens fötter och böjde sig ner, som om de inte vore honom värdiga. När de gått ungefär halvvägs genom staden stannade prinsen plötsligt upp och gick fram till en man som kastade blommor på marken. När mannen såg detta gick han ner på knä och sänkte sitt huvud. ”Varför knäböjer du för mig?”, undrade prinsen. ”För att du är vår prins och kommande herre.”, sa mannen. Prinsen, som inte riktigt förstod varför detta skulle vara nödvändigt, knäböjde då inför mannen på samma sätt. Mannen, som upptäckte detta, blev förvånad och då han såg att prinsen log vänligt och förtroendeingivande frågade han: ”Varför knäböjer du inför för mig min prins?” Prinsen rök på axlarna och sade: ”Varför skulle jag inte göra det?” Mannen var förvånad. ”Den Store Anden har utvalt dig att styra riket, inte mig.” Prinsen, som inte förstod hur detta kunde komma sig sade: ”Är inte Den Store Anden i dig liksom i mig?” ”Jovisst är det så min prins.” ”Ställ dig då upp och återgå till dina sysslor.” De övriga i processionen som hade sett vad som hänt manade prinsen tillbaka. Vissa skakade på huvudet, andra stod bara och stirrade, som om de aldrig hade sett något liknande.

Dagen därpå hölls ett möte i palatset. Flera av dem som hade tillverkat prinsen var närvarande. Även några av kungens närmaste, präster och adel av hög rang. Prinsen, som hade ögon att se med och smak för livets goda, iaktog maten som lades fram på bordet. Det var allehanda godsaker, tillredda med dagsfärska ingredienser, komponerade av palatsets berömda mästerkockar. Det vattnades i munnen på prinsen som just skulle stoppa i sig en munsbit när en av adelsmännen tilldrog sig uppmärksamheten. Han slog sin sked mot ett av glasen och sade: ”Hör upp mitt härskskap! Det har uppstått svåra komplikationer!” En annan av adelsmännen fortsatte: ”Ja, ni förstår alla allvaret, varför vi tvunget har kallat till detta möte!” Prinsen, som inte brydde sig nämnvärt om det sagda, sträckte handen mot den frestande munsbit han hade tänkt ta innan. Alla nobla varelser stirrade på honom när han lyfte maten till munnen, tog en tugga, sönderdelade den omsorgsfullt och svalde. ”Hrm...”, sade adelsmannen som slagit sin sked i glaset, ”ni förstår mycket väl vad jag syftar på.” Prinsen lyssnade nu uppmärksamt. Adelsmannen vände sig till prinsen. ”Min herre. Jag och många med mig har funderat en del över gårdagens händelser...” ”Vi har aldrig sett något liknande förut och är oroliga över din mentala hälsa.” Prinsen iaktog adelsmannen med genomträngande blick. Adelsmannen harklade sig. ”Hrm... Vi är rädda för att något gått fel under din konstruktionsprocess. Bli nu inte rädd min prins, det är inget allvarligt, vi ser ju att du är en välskapt man!” Folket kunde knappt hålla sig för skratt. ”Vi undrar... Ta inte illa upp nu min prins, men vi undrar om du skulle ha något emot att genomgå en liten operation?” Prinsen tittade på honom förvånad. ”En operation?” Zendrox, som såg allvarligt på situationen, vände sig till prinsen. ”Vi är rädda för det. Det beteende som du uppvisat är minst sagt upprörande.” Prinsen som förstod mycket väl men ville lägga korten på bordet sade: ”Tror ni att jag är tokig?” Vissa kunde inte, när de hörde detta, hålla sig för skratt. Men ett allvar sänkte sig snart över sällskapet. ”Hrm... Det är nog ett något starkt uttryck, min prins.”, sade adelsmannen. Zendrox fortsatte: ”Det finns vissa saker vi kan göra. Vi kan uppgradera dina IQ-kretsar, förbättra A.I'n, modifiera dina Neurala Nät. Du kommer förbli samma person men du kommer att tänka bättre, klarare, du kommer kunna leva upp till din sanna potential.” Prinsen funderade ett slag över detta. Han tog sedan upp en ny matbit från bordet, förde den till munnen, tuggade och svalde. ”Ja, inte mig emot. Ni är mina skapare.”, sade prinsen och vände

sig mot den skara av tekniker och ingenjörer som satt runt bordet, ”och ni borde veta vad som är bäst.”

Prinsen stängdes så av, anden som hade levt i hans själ drog sig tillbaka, och månaderna därpå förflöt i ett hektiskt arbetsflöde då Zendrox och hans medarbetare jobbade på problemet. De gick minutiöst igenom hela konstruktionen: felsökte, simulerade, vred och vände på varje detalj. Till sin förvåning kunde ingen hitta några fel men de beslöt sig ändå, som de hade sagt, för att uppgradera prinsen: De skapade nya logiska algoritmer som byggde vidare på de gamla. De utökade processorkapaciteten med nya avancerade instruktioner. De passade också på att förbättra prinsens minne. Diverse sinnrikheter lades till medan man skalade bort det som inte krävdes, vilket skulle göra prinsen kvicktänkare, ja och på det stora hela helt enkelt intelligentare.

Mitt i allt detta fick folket till sin bestörtning reda på att kungen blivit dödad i kriget som utkämpades mot rebellerna. Under de sorgedagar som följde, då folket var helt utan ledning, lamslogs hela riket. Kommersen avtog, folket gick inte till arbetet, utan de vände sig alla till Den Store Anden i ett desperat rop om hjälp. Kungens död innebar att prinsen var kung och trycket ökade därför oerhört på Zendrox och hans medarbetare. Ingenjörerna och teknikerna var nu, mer än någonsin, i desperat behov av att bli färdiga. Kommunikationer startade och kungliga rymdskepp sändes ut till rikets alla gränser i jakt på kunniga som kunde hjälpa till med arbetet. Det var ett hårt och frustrerande jobb som drog ut på tiden, då det var svårt för Zendrox att koordinera denna brokiga skara på ett effektivt sätt.

Slutligen kom så dagen, som de alla hade väntat på, när den nya kungen skulle återuppväckas. Den uppmärksamhet som den före detta prinsen tidigare hade erhållit förbleknade i jämförelse med detta. De som inte kunde vara närvarande i fabriken följde händelsen via de stora monitorerna som hade utplacerats överallt i riket. Det var en händelse med starka religiösa övertoner, då kungen var länken mellan Den Store Anden och folket. Sånger spelades, religiösa texter citerades och jubelropen ljöd hela förmiddagen. ”Se skapelsens krona!”, utbrast Lithe, och hela riket svarade: ”Vår kung! Vår kung!”. När tiden närmade sig, då kungen skulle återuppväckas, spred sig tystnaden över hela landet. Man kunde då uppfatta ljud som man annars inte hörde: Suset i träden, insikternas surr och fåglarnas sång. När livsanden strömmade in i kungens kropp, ljöd skriket snart genom fabriken, genom monitorerna, ja i hela riket! Det var ett gällt skrik denna gång, och det skar i folkets öron. Zendrox gick sedan fram till kungen och frågade honom den av traditionen påbjudna frågan: ”Vad är ditt namn?” Kungen såg på honom med en blick än mer genomträngande än förut och sade: ”Jag vet ännu inte.” Zendrox, som ändå var full av förhoppningar om att operationen hade lyckats, sade: ”Lova oss att du låter oss veta ditt namn när du minns det.” Kungen tittade på Zendrox och sedan på de församlade. Folket höll fångslade andan och tittade på sin härskare som sade: ”Jag lovar.” Folket föll då ner mot marken och lovprisade sin kung.

De efterföljande dagarna tillbringade kungen tiden ensam i palatset vid vattenreservoarerna och dammarna. En febril aktivitet pågick i hans hjärna medan han långsamt och sökande gick från plats till plats, insvept i en mångfärgad mantel, som en plågad filosof. Han svettades ymnigt och drack sporadiskt av det helande vattnet. Hans tankeförmåga var märkbart effektivare än den varit förut. Han förstod detta och mindes tillbaka på de få dagar han levat: De ord han hört, de väsen han mött, de synintryck han erhållit. Han konstruerade en inre karta över hela sin värld, alla händelser som inträffat, alla under han bevittnat. Han tänkte på alla de faktorer han måste ta i beaktande för att kunna fatta goda beslut. Han förstod att han var tvungen

att se de stora sammanhangen. Han tänkte på Den Store Anden. Folkets belägenhet. Vansinnet i riket. De Mörka Krafterna. Han var tvungen att gå till botten med livet, dess inre kvalitét, dess essens. Han sökte svaret på livets stora gåtor.

Några dagar därefter, under vilken han varit totalt oanträffbar även inför sina närmaste, satte han sig på tronen, iklädd den traditionella kungliga utstyrseln och meddelade att han hade något viktigt att säga. De som var kungen närmast, hans skapare, några präster och de finaste av adeln, tillkallades. De bildade alla en halvcirkel runt kungen och tronen. Medan han satt där, försjönk han närmast i ett slags meditativt drömmeri, då hans blick vandrade över palatset och folket. Detta pågick under en längre tid. Det var som om han letade efter något att säga. De samlade blev ganska otåliga, ja det hela blev nästan pinsamt. Sedan var det som om att han samlade sig, fann sina ord, och sade med bestämd ton: ”Jag hoppas ni inte tar illa vid er, kära vänner, men jag ämnar upplösa kungadömet.” Ett sorl gick genom den församlade skaran som inte kunde tro sina öron. Kungen fortsatte: ”Och kungadömet rikedomar ska ges tillbaka till folket!” Ingen sade något. Sedan uppstod sorlet igen och adelsmannen som hade talat vid det förra mötet utropade: ”Han är fortfarande galen!” Skaran vände sig då mot Zendrox som var alldeles röd i ansiktet. Adelsmannen sade upphetsat: ”Vad har ni gjort!?” Zendrox urskuldade sig och sade: ”Jag anlidade de bästa ingenjörerna i riket!” Ingen tycktes längre fästa någon uppmärksamhet vid kungen som gick ner från tronen, tog av sig sin kungliga mantel och sade: ”Förresten vill jag inte vara kung.”

Råd hölls därefter dagarna i ända, utan kungens närvaro, där man desperat rättgick om vad som skulle göras. Trots att det fanns ett visst motstånd poängterades det att man inte kunde bryta mot religionens föreskrifter. Den Heliga Skriften citerades. Det rådde inget tvivel om att kungen hade gudomlig auktoritet och att hans allsmäktighet endast kunde brytas om Den Store Anden själv sade det. Då Den Store Anden inte hade talat så länge någon kunde minnas föreföll detta ganska orimligt. Och då de fruktade Den Store Andens vedergällning om de bröt mot Den Heliga Skriften hade de inget annat val än att göra som kungen sagt. Alla kungens närmaste, som hade levt gott på sina ämbeten, fylldes av sorg och förtvivlan över detta kalla faktum. Frågan uppstod senare vad de skulle göra med kungen själv, som numera inte var en kung, utan bara en galen man bland andra. Skulle de spärra in honom på ett mentalsjukhus? Eller, föreslog en av dem, skulle man låta honom och alla som låg bakom denna komplott straffas mycket hårt? Det stod väl inget i Den Heliga Skriften om detta? Vissa instämde. ”Detta är ju alldeles förskräckligt!”, utbröt då Lithe, ”Vi gjorde så gott vi kunde, såsom traditionen påbjöd!” Zendrox instämde: ”Vi hade inte kunnat göra bättre ifrån oss.” En präst, som hade varit fundersam och tyst under hela denna debatt, bad sällskapet att lugna ner sig. ”Förstår ni inte, kära vänner, att detta är ett verk av De Mörka Krafterna!” ”Det är ju alldeles uppenbart”, sade han, ”att De Mörka Krafterna dödade vår tidigare kung.” ”Det som hänt”, fortsatte han, ”är bara ett ytterligare led i Denna Mörka Konspiration.” Han sade med fasa: ”Den Onde Själv måste ha tagit kungen i besittning!”

Under tiden hade den före detta kungen smugit sig ut ur palatset, iklädd några anonyma kläder han hittade på vägen ut. Han började sin vandring, lätt i hågen, nerför en slingrande väg som ledde ner till en fjord. Havet, som var stundom grönt, stundom blått och turkos, glittrade inbjudande i den soldränkta dagen. Under en bro, som var byggd över fjorden, såg han ett skepp som var på väg åt hans håll. Det var inte säkert, tänkte han, att han kunde använda sig av den möjligheten. Ett par flygande skepp passerade då, kanske på väg mot en okänd destination. Dit var i alla fall vart han skulle. Då kom han att tänka på att han ännu inte hade lyckats komma ihåg sitt namn.

Han sökte inom sig, tom, utan tanke. Detta pågick ganska länge men han fick inget svar. Sedan slog det honom att han ännu inte rådfrågat Den Store Anden. Han gjorde detta och väntade ett tag. Då inget hände började han fundera över varför denna, om den nu var verklig, inte ville ge honom ett svar. Han gick vidare nu något bekymrad över sin belägenhet. Vem var han och varför hade han kommit till världen? Om nu inte Den Store Anden kunde hjälpa honom hur skulle han då kunna finna sig själv? Han funderade lite i de banorna men kände sig efter ett tag ganska uttröttad. Istället betraktade han världen och gladde sig åt sin nyvunna frihet. Vilket mirakel att han alls fanns till! När han tänkte så kände han en ovanlig upphetsning och med detta inträdde i hans sinne en frid som övergick hans förstånd. Inte långt därefter var det som att ett ljus tändes inom honom och en insikt väcktes. Han hörde sedan en mild röst tala:

”Ditt namn är...”